

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., ve věci žalobce **D. K. N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., se sídlem v Praze, Opletalova 25, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2016, č. j. CPR-1162-2/ČJ-2016-930310-V242, **ve věci správního vyhoštění,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 16. 11. 2015 uložila žalobci správní vyhoštění na základě § 19 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu jednoho roku.

Rozhodnutím napadeným žalobou žalovaná odvolání proti tomu podané zamítla.

Žalobce s rozhodnutím nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že je v rozporu s právními předpisy. Žalobce namítá, že:

- 1) správní orgán nezjistil skutečný stav věci, čímž porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezohlednil a nedostatečně zjistil skutečnosti týkající se rodinných vazeb žalobce na území a délku jeho pobytu. V důsledku tohoto pochybení pak byl nesprávně posouzen zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány mají povinnost se zabývat přiměřeností napadeného rozhodnutí, což však žalovaný neudělal a s námitkou nepřiměřenosti se vypořádal zcela nedostatečným způsobem;
- 2) došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Výčet faktorů uvedených v tomto ustanovení, které je správní orgán povinen zvážit, je minimální množinou faktorů, správní orgán se musí ve svém rozhodnutí vypořádat se všemi. Správní orgán nezjišťoval společenské a kulturní vazby, intenzitu vazeb k domovskému státu, věk účastníka ani jeho zdravotní stav. Naopak naprosto v rozporu se skutečným stavem správní orgán konstatuje, že žalobce nemá na území vybudované relevantní vazby, což je pochopitelně vzhledem k délce jeho pobytu tvrzení zcela liché. Rovněž s touto odvolací námitkou se žalovaný vypořádal nedostatečně;
- 3) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, a to z důvodu stanovení doby, po kterou není možné účastníku řízení vstoupit na území EU, a samotného posouzení závažnosti protiprávního jednání, které vedlo ke správnímu vyhoštění, když žalovaný se přes obsáhlé námitky žalobce s tímto nezákonným postupem nevypořádal. Jak žalovaný tak správní orgán I. stupně v rámci řízení zohlednili trestní odsouzení žalobce, ačkoli tak činit neměli, neboť správní orgán je povinen posoudit délku ukládaného vyhoštění vzhledem k závažnosti porušení právní povinnosti, které k uložení vyhoštění vedlo. Pokud do doby ukládaného vyhoštění promítají předchozí provinění žalobce, jednájí v rozporu se zákonem;
- 4) aniž by správní orgán zdůvodnil svůj postup, uložil žalobci dobu vyhoštění o 9 měsíců delší než v původním rozhodnutí, které bylo žalovaným zrušeno. Žalobce v tomto spatřuje libovůli správních orgánů a prolomení zásady legitimního očekávání.

Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí jako nedůvodné a plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V průběhu řízení byly zjištěny skutečnosti, které vypovídají o pobytové, přestupkové a trestněprávní minulosti žalobce, když tyto skutečnosti nejsou rozhodné pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nýbrž vypovídají o tom, jak se ta doba pobytu žalobce choval na území České republiky, jak respektoval zákony České republiky, když tato zjištění mají opodstatněný význam při hodnocení

otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění a také při stanovení délky uloženého správního vyhoštění. Jednání žalobce na území České republiky bylo shledáno jako neakceptovatelné, a tedy převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce. Je pravdou, že nejdříve správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění v délce tři měsíce, což podle názoru žalovaného neodpovídalo závažnosti zjištěného jednání žalobce na území ČR, a proto správní orgán I. stupně přistoupil k uložení správního vyhoštění v délce 1 roku, což i tak představuje spodní hranici zákonného rozpětí. Podle názoru žalovaného je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole Policie dne 12. 1. 2015 v 11:00 hodin v provozovně „A.. B. – G. A.“ v Zábřehu byl zajištěn žalobce, neboť bylo zjištěno, že žalobci byla rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 9. 2014 zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 9. 2014). Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byl závěr správního orgánu o tom, že žalobce jakožto držitel tohoto povolení závažně narušoval veřejný pořádek, když se opakovaně dopustil trestné činnosti. Žalobce však ve stanovené době nevycestoval a od 4. 10. 2014 do 12. 1. 2015 tak pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.

Dne 1. 4. 2015 bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto o správním vyhoštění v délce tří měsíců. Kodvolání žalobce bylo předmětné rozhodnutí žalovaným dne 24. 7. 2015 zrušeno. Důvodem zrušení byla nepřezkoumatelnost odůvodnění délky vyhoštění, které žalovaný považoval za zcela nedostatečné, dále pro chybný postup dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu ve vztahu k nezl. Haně. Jako další důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaný uvedl chybný postup při vyžádání si stanoviska dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný mj. správnímu orgánu I. stupně uložil, aby došetřil aktuální rodinnou situaci žalobce.

Dne 16. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění v délce 1 roku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

Dne 31. 3. 2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

K námitce č. 1) žalobce krajský soud uvádí, že tato je námitkou toliko obecnou, neboť z tvrzení žalobce není zřejmé, které skutečnosti týkající se rodinných vazeb žalobce na území a délky pobytu správní orgán dle názoru žalobce nezohlednil a nedostatečně zjistil, a v čem má spočívat nesprávnost posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Proto ji soud může vypořádat rovněž jen obecně. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by se správní orgány nezabývaly přiměřeností dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobce zabýval na str. 13 a násl. svého rozhodnutí, kde popisuje rodinné vazby žalobce, jeho vztah k nezletilé dceři a hodnotí i další kritéria stanovená ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců (viz níže). Žalovaný se k těmto vyjadřuje na str. 6 a násl. svého rozhodnutí. Oba správní orgány dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Tato námitka žalobce je tak soudem shledána nedůvodnou.

Námitku č. 2 žalobce krajský soud rovněž shledává nedůvodnou. Jak se již v rozhodnutí ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, vyjádřil Nejvyšší správní soud, *ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.* Krajský soud se s tímto názorem ztotožňuje a nelze tak přisvědčit žalobci, že došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak uvedeno výše, správní orgány se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života zabývaly, když se v případě žalobce soustředily zejména na kritérium povahy a pevnosti rodinných vztahů. V tomto případě dospěly k závěru, že sice dojde k zásahu rodinného a soukromého života žalobce, ale tento nebude nepřiměřený, neboť ačkoli má žalobce na území ČR nezletilou dceru H., tato byla svěřena do pěstounské péče paní H. P., babičce. Žalobce s dcerou nežije ve

společné domácnosti, na výchově nezletilé se osobní péčí nepodílí, výživné nehradí, navštěvuje ji pravidelně, z celkového pohledu tak jednou či dvakrát za rok. V některých obdobích s ní je v telefonickém kontaktu. Z těchto zjištění učinil správní orgán I. stupně závěr, že povaha a pevnost rodinného vztahu žalobce a jeho dcery není svou podstatou vážně provázána, finančně je nezletilá zajištěna především státními sociálními dávkami.

S ohledem na frekvenci styku žalobce s nezletilou dcerou, kdy tuto již v minulosti vídal jednou či dvakrát za rok, se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že znemožnění navštěvovat dceru po dobu jednoho roku z důvodu správního vyhoštění žalobce, není natolik zásadním narušením soukromého či rodinného života žalobce, aby bylo možné rozhodnutí považovat za nezákonné ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Z obsahu správního spisu navíc dále vyplývá, že i ve vztahu k ostatním kritériím přiměřenosti uvedeným v ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je [viz např. ekonomické poměry žalobce, kdy bylo zjištěno, že nic nevlastní (str. 17 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), vazby na území, když bylo zjištěno, že v zemi původu má žalobce rodiče, které v r. 2013 navštívil, a bratra, na území ČR sestru (str. 14 rozhodnutí správního orgánu I. stupně)]. K námitce žalobce, že správní orgán nezjišťoval společenské a kulturní vazby ani zdravotní stav žalobce, krajský soud uvádí, že jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné společenské ani kulturní vazby na území ČR (str. 15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), tyto netvrdil ani následně v soudním řízení. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce ve správním řízení uvedl, že se cítí zdravý. Správní orgán I. stupně se vyjádřil i k délce pobytu žalobce v ČR, když uvedl, že žalobce žije na území ČR již 20 let, avšak během svého pobytu opakovaně porušoval právní předpisy ČR (str. 17 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Považuje-li žalobce za zcela lichý názor správního orgánu, že žalobce nemá na území vybudované relevantní vazby, když opačný stav dovozuje toliko z délky pobytu žalobce na území ČR, krajský soud uvádí, že takovýto závěr nelze bez dalšího učinit a že žalobce ani toto své tvrzení nijak blíže nekonkretizuje. Krajský soud tak má s ohledem na výše uvedený názor Nejvyššího správního soudu za to, že se správní orgán zabýval kritérii přiměřenosti dostatečně, a žalobce v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly založit důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění není přiměřené (§ 174a zákona o pobytu cizinců) či možné (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Správní orgán tak dospěl po posouzení všech okolností ke správnému závěru, že lze rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vydat.

K žalobnímu bodu č. 3) krajský soud uvádí, že se jedná o obecná a zcela neurčitá tvrzení. Žalobce neuvádí, se kterými námitkami se dle jeho názoru žalovaný nevypořádal a krajský soud se tak k této žalobcově námitce může rovněž vyjádřit pouze obecně. Co se týče doby, po kterou není možné účastníku vstoupit na území EU, tato je dle názoru krajského soudu stanovena srozumitelně a jednoznačně, neboť je určena časovým intervalem v trvání 1 roku.

Pokud se týče žalobcem tvrzeného nezákonného postupu správního orgánu, který má spočívat v tom, že do doby ukládaného vyhoštění bylo promítnuto

předchozí provinění žalobce, krajský soud s tímto názorem žalobce nesouhlasí. Žalobce předně ani netvrdí, s jakým zákonným ustanovením je takový postup dle jeho názoru v rozporu, které ustanovení zakazuje správnímu orgánu zohlednit při posouzení délky vyhoštění také skutečnost, zda daná osoba vede či nevede řádný život. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 5 Azs 94/2005, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud se tak na rozdíl od žalobce domnívá, že zohlednění skutečnosti řádného života za situace, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit, je zcela na místě. Je nepochybné, že v případě žalobce, kterému byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, je na místě delší doba správního vyhoštění, neboť veřejný zájem na omezení pohybu takové osoby na území ČR je vyšší, než u osoby, která „pouze“ nemá platné oprávnění k pobytu, ale jinak vede řádný život. Krajský soud se nedomnívá, že by jediným kritériem pro správní uvážení orgánu při určení délky doby vyhoštění dle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců měla být délka pobytu bez oprávnění, neboť moment ukončení takového pobytu zpravidla závisí na náhodě (zajištění osoby Policií ČR). Krajský soud tak tuto námitku považuje za nedůvodnou.

K žalobní námitce č. 4) krajský soud uvádí, že zásada legitimního očekávání žalobci v tomto případě nesvědčí. Zásada legitimního očekávání vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat způsobem stejným nebo obdobným, tedy jinými slovy předvídatelně. V tomto případě však bylo rozhodnutí, jehož se žalobce v rámci zásady legitimního očekávání dovolává, zrušeno nadřízeným orgánem (žalovaným). V takovém případě tak nelze o rozhodnuté věci vůbec hovořit, a je tak mylný závěr žalobce, pokud se domníval, že tímto rozhodnutím byla založena předvídatelnost délky doby vyhoštění. Nadto je nutné zdůraznit, že rozhodnutí bylo zrušeno i z důvodu nepřezkoumatelnosti odůvodnění délky vyhoštění a v neposlední řadě krajský soud poukazuje na skutečnost, že od doby vydání následně zrušeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně došlo ke zjištění nových skutečností, které byly při rozhodování správním orgánem posuzovány (viz str. 15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně předposlední odst. a následující). Skutkové závěry správního orgánu jsou co se týče vztahu žalobce a jeho dcery odlišné od závěrů učiněných při prvním rozhodování ve věci (viz str. 17 a 18 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Krajský soud tak považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 9. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně